

TALÁLT VERSEK

Kosztolányi Dezső

(1885–1936)

ANYA

Megláncoltál megint a karjaiddal,
anyám, anyám.

Reám raktad a gyöngeséged mázsás
bilincseit.

Most hordalak fájó lelkemben téged,
amint te hordtál.

Rád gondolok, kávédra, könnyeidre,
özvegyi fődre.

Veszekszem én veled és gondjaiddal,
foggal-körömmel.

Ha vídáman ballagnék egymagamban,
mellettem lépkedsz.

Első nő rég-elveszett édenemből,
Éva leánya.

Gyötörsz te is, áldott s én mint gavallér,
sírva szeretlek.

1928

SZÍNÉSZNŐ

Kékkel-sárgával burkolja magát,
félarca maszk, a másik meztelen,
valamitől állandóan részeg
s kancsít.

A könnye glicerin,
fiatal mellén hét tördöfés,
méreg az ajkán.
Minden este meghal,
aztán vacsorázik.

Miért sikoltoz?
Miért rántja le a csillagokat?
Miért gyűjtja föl a szobát?
Miért hazudja azt, ami nincsen?

Lángot evett
s ábrándokkal vajúdik.
Tombolva, kacagva
vérben szüli meg a sorsod, a sorsom.
Szent kettősség titkos csodája.
Szeretőnk, anyánk.

1928